

MOGELIJKHEDEN

I.

Er blijven terugkerende patronen mij
confronteren dat ik niet lekker vaar in
dit volwassen bestaan ik weet
nog steeds niet waar die knop zit
die ik in kan drukken voor ik volschiet
tijdens een sollicitatiegesprek

Ik blijf Ja zeggen als ik Nee bedoel
Voor ik het weet sta ik op een borrel
met een glas witte wijn in mijn handen
te voelen hoe de duur van die Nee
door mijn gewrichten trekt en ook
dát spreek ik niet uit

Er zijn te veel momenten dat ik afdwaal
naar de vuile randen van een ventilator
in een gemiddeld huishouden

en ik denk bijna nooit aan seks

2.

In mijn kinderjaren wilde ik mijn toekomstige
borsten afknippen en plakte dagelijks
in mijn knutselhoek gemaakt door mijn vader
Een groot tafelblad met vier plankjes erboven
een kastje op de houten vloer dat uitpilde
met kleur
Elke zaterdag moest ik opruimen
terugduwen

en knipte stroken uit vouwblaadjes
riep tegen mijn zus dat ik er nooit zo uit wilde zien
met haar push-up-bh haar getekende wenkbrauwen

en plakte vier stroken in de vorm van een vierkant
Een toekomstig vrouwenlijf ingekaderd

Misschien ontstond dáár mijn chronisch verknipte
beeld van een lichaam

Overigens, nooit heb ik de uitspraak begrepen
dat er twee categorieën mannen zijn
een borsten en een billen

Alsof dat het enige is wat mij typeert

en plak gekleurde reepjes in mijn vierkant geblokte
versnipperde met gaten snakkend naar voedsaam eten
verdrongen in een overvloed energydrink en alcohol
hondsdol behoeftig naar rust richting de dertig de
terugkerende vraag of ze al nieuwelingen baart
eventueel embryo's verliest

ingrijpende ziektes krijgt met veel geluk herstelt
ongezien terugkerende mentaal dan wel fysiek
zwakke plekken in stilte met zich meedraagt

Misschien bestaan er meer kwaaltjes dan mensen
die blijven rennen stokken wanneer ze een
compliment krijgen omdat ze zijn afgevallen
opmerkingen als ze meer dan twee kilo aankomen

Vel dat einde dertig in fragiele pentekeningen vertelt
hoe ze er de komende jaren uit zal zien

3.

Verwachten hoort bij het menselijk brein

Begint al ver vóór de geboorte om vervolgens
negen maanden lang te blijven herhalen welke
mogelijkheid er eventueel zal verschijnen

Vierentwintig zeven hoop ik op iets of iemand of
altijd beter en op haar minst toch op net iets meer
dan mijn omgeving mij geeft

Als dit niet – misschien nooit – wordt ingewilligd mag ik
dan concluderen dat ieder een leegte wellicht een gat met zich meedraagt?

Dat mijn lievelingsemoij is

Een rond gat in de grond – de grap is
dat het niet de grond is die je ziet
wel het luchtledige

Denk aan een gat in het niets

Zo grappig is het niet als er iemand wegvalt ontstaat
er een lege plek onder mijn naam vind je de afgrond
als staat van zijn van mijn stembanden tot de onderkant
van mijn baarmoeder ook daar is het leeg
heb ik me laten vertellen

In ieder continent worden andere woorden gegeven
aan een niet-werkende eierstok

Een probleem hoeft het dus niet te zijn dat elk individu bestaat uit een continue stroom van verwachtingen

Niemand gaat ervan uit dat ze ieder moment door de grond zakt
letterlijk niet figuurlijk neemt mijn brein aan dat elk object dat ik waarneem een achterkant heeft

Er bestaan bloemen die meer nectar aanmaken wanneer ze verwachten dat er meerdere bijen langs zullen vliegen

Zelfs de bloemen

4.

Had ik maar zoveel lak als een zak spinazie, niet
bij iedere vormverandering een andere diagnose

Ook ben ik jaloers op het lef van de gember, die
enorme bewegingsvrijheid en tegelijkertijd haar
blijvende specifieke smaak behoudt

2.I

Niet alle kwallen zijn giftig, wel zijn ze alle waarachtig laat
ik me meevoeren hoe ze een voor een krimpen en uitzetten

Een hydrostatisch skelet bestaat uit lichaamsvocht dat zorgt
voor stevigheid, ik hang over de reling van een houten bootje
op een meer in India, de man achter me praat zoals mensen doen
Veel en ongegeneerd wil ik elk holtedier goed in beeld krijgen
De bolling, tentakels, de mond, zelfs op film is dat fantastische
elastische niet vast te leggen

We varen in een noodzakelijke witregel
Voor het eerst zie ik mijn eigen baarmoeder meedeinen
op het onvoorspelbare ritme van mijn onstuimige cyclus

De oncoloog waarschuwde dat ik geen behoefte meer zou voelen
tot intimiteit, dat de twaalf chemo's, bijna dertig bestralingsdagen
mij eventueel in een vervroegde overgang duwen
Ik herhaalde haar O, was al lang blij dat ik überhaupt zat

De O stuwt en trekt naar gelang de situatie, ik volg
de rondtrekkende bewegingen

Een veeg wolk in een lege lucht
Een lach tijdens een droom
Een roze ecolinevlek met iets te veel water
Tien dansers die collectief op het ritme van hun adem
een volle zaal in vervoering brengen
Een vrouw op een borrel die haar enorme bel wijn zachtjes
voor haar borst cirkelt
Een bij liggend op het hete asfalt

Ik volg het ritme van een werkend lichaam

5.

Ik begrijp niet hoe te streven naar het goede als alles bij mezelf begint
We in een individuele samenleving leven waar ik mezelf niet
centraal mag stellen op welke plek – in godsnaam – ligt dan het goede?

Vijftig procent van de samenleving ademt geen authenticiteit
de andere helft zoekt ernaar, zal zoiets zijn als koriander
Je lust het of je lust het niet

Streven naar is een bromvlieg drie uren lang vol genegenheid mijn huis uit
begeleiden met een overvolle blaas inclusief een deadline brandend in
mijn nekharen

Is niet alle kwallen filmen maar plastic verzamelen dat óók als een
slakkenspoor aan mij voorbijtrekt

Is vermoeide bijen redden
alleen weet ik niet waar ik suikerwater kan kopen
idem hoe ik dit aan zo'n uitgeput beestje kan geven

Hoe te streven naar een zachte volledigheid als ik mijn eigen
onhebbelijkheden in iedere volwassen blik weerspiegeld zie?

I.I

Ik kijk nooit op buienradar, ik ga gewoon naar buiten